

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

23 grudnia

№ 111.

Rok 1924.

Treść: 990. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 1924 r. o uproszczeniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszom państwowym i wzmocnieniu nadzoru nad tem postępowaniem.	1499
991. Rozporządzenie Ministra Kolei z dnia 11 grudnia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianie „taksy opłat za roboty fizyczne”, pobieranych przez agencje celne polskich kolei państwowych	1500
992. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 grudnia 1924 r. o przedmiocie egzaminu z prawa dla kandydatów na stanowiska rzeczników patentowych.	1506

990.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 15 grudnia 1924 r.

o uproszczeniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszom państwowym i wzmocnieniu nadzoru nad tem postępowaniem.

Na mocy art. 1 punkt A. 7 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 697) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1924 roku stanowiąco następuje:

§ 1. Komisje dyscyplinarne obradują i orzekają w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków. Przewodniczący musi posiadać wykształcenie prawnicze.

§ 2. W kompletach dyscyplinarnych uchwały zapadają większością głosów. Przewodniczący głosuje na ostatku.

§ 3. Do rozprawy dyscyplinarnej wzywa się obwinionego z równoczesnym doręczeniem uchwały przekazującej i udzieleniem listy członków kompletu orzekającego i ich zastępców.

Obwiniony funkcjonariusz państwowy ma prawo w ciągu dni 8 po doręczeniu tej listy wyłączyć z niej 2 osoby bez podania powodu.

§ 4. Po ukończeniu śledztwa prowadzący je przesyła akta rzecznikowi dyscyplinarnemu, który po sformułowaniu ostatecznym punktów obwinienia kieruje akta wraz ze swemi wnioskami do komisji dyscyplinarnej.

Komisja dyscyplinarna bez udziału stron uchwała albo przekazanie sprawy do rozprawy dyscyplinarnej, albo umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

go. W tym drugim wypadku komisja może również powziąć uchwałę w myśl art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o postępowaniu dyscyplinarnem (nałożenie kary porządkowej).

W uchwale przekazującej przytoczyć należy dokładnie te punkty obwinienia według wniosku rzecznika, co do których nie nastąpiło umorzenie postępowania, oraz wskazać zarządzenia, które komisja dyscyplinarna wydaje celem przygotowania ustnej rozprawy.

§ 5. Terminy piętnastodniowe, przewidziane w art. 20, 32 i 57 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21, poz. 165) skraca się do dni ośmiu.

§ 6. W razie obwinienia o naruszenie obowiązków służbowych kilku urzędników tego samego działu zarządu państwowego, z których jedni podlegają komisji dyscyplinarnej przy władzy podlegającej bezpośrednio władzy naczelnej, inni zaś wyższej komisji dyscyplinarnej — wszyscy uczestnicy podlegają właściwości wyższej komisji dyscyplinarnej.

Odwołania od orzeczeń w takich wypadkach rozstrzyga Najwyższa Komisja Dyscyplinarna.

§ 7. W celu strzeżenia dobra służby, naruszonego przez uchybienie obowiązkom służbowym, przy każdej komisji dyscyplinarnej władza, przy której komisja istnieje, winna ustanowić rzecznika dyscyplinarnego oraz w razie potrzeby odpowiednią liczbę zastępców, z reguły z pośród urzędników z wykształceniem prawniczym.

Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest przy przeprowadzaniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży dobra służby, ścisłego wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariuszów państwowych oraz godności i powagi stanowiska.

Komisja dyscyplinarna przedsięwzię każdą uchwałę nie inaczej, jak po wysłuchaniu zdania

rzecznika dyscyplinarnego; przy naradach i głosowaniu kompletu orzekającego rzecznik nie może być obecny.

§ 8. Rzecznicy komisji dyscyplinarnych, działając w ścisłej zależności od swych władz przełożonych, mają obowiązek:

- a) uczestniczenia we wszystkich posiedzeniach komisji dyscyplinarnych;
- b) stawiania w razie potrzeby wniosków o wezwanie świadków; komisja nie może odmówić takiemu żądaniu;
- c) donoszenia władzy przełożonej o wszystkich wypadkach wykroczeń służbowych, które doszły do jego wiadomości w toku postępowania dyscyplinarnego;
- d) udziału w śledztwie dyscyplinarnym przez wgląd w akta w toku śledztwa i stawianie wobec prowadzącego śledztwo odpowiednich wniosków; prowadzący śledztwo winien wnioski te uwzględnić;
- e) na zlecenie władzy służbowej lub przełożonej władzy wyższej w rozumieniu art. 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o postępowaniu dyscyplinarnym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165) brania udziału w dochodzeniu wstępnym z prawami, przewidzianymi wyżej w punkcie d).

Rzecznik Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej ma poza tem obowiązek baczenia nad przestrzeganiem jednolitości postępowania rzeczników dyscyplinarnych w poszczególnych działach zarządu państwowego i w tym celu może im dawać wskazówki. Rzecznicy mogą pomijać otrzymane wskazówki tylko na wyraźne zarządzenie swej władzy przełożonej, z równoczesnym zawiadomieniem o tem rzecznika przy Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Rzecznika dyscyplinarnego przy komisji niższej instancji może zastąpić w razie potrzeby rzecznik dyscyplinarny przy komisji wyższej instancji; również rzecznika dyscyplinarnego w wyższej instancji może zastąpić w razie potrzeby rzecznik dyscyplinarny przy komisji niższej instancji. O zastępstwie decyduje właściwy minister; o zastępstwie rzecznika Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej przez rzecznika innej komisji dyscyplinarnej lub odwrotnie decyduje Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 9. Władze, podlegające bezpośrednio władzy naczelnej, winny zawiadamiać władzę naczelną o każdej wszczętej sprawie dyscyplinarnej oraz składać jej co miesiąc sprawozdania o stanie spraw dyscyplinarnych.

Władze naczelne zawiadamiają Prezesa Rady Ministrów o każdej sprawie wszczętej w wyższej komisji dyscyplinarnej, jako I instancji oraz przesyłają mu co miesiąc wykazy wszystkich spraw wyższej komisji dyscyplinarnej i komisji dyscyplinarnych.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r. i ma zastosowanie również do wszystkich spraw prawomocnie niezakończonych, z tem, że § 5 niniejszego rozporządzenia nie ma zastosowania do terminów, których bieg rozpoczął się przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą postanowienia ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165) w przedmiotach, objętych niniejszym rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*
Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

991.

Rozporządzenie Ministra Kolei

z dnia 11 grudnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianie „taksy opłat za roboty fizyczne”, pobieranych przez agencje celne polskich kolei państwowych.

Na mocy art. 4 punkt 9 ustawy z dn. 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy ogólne, zawarte w dziale d) rozporządzenia w sprawie przepisów kolejowych agencji celnych (taksa opłat za roboty fizyczne Dz. U. R. P. z 1920 r. № 12, poz. 67) otrzymują brzmienie następujące:

- 1) „Wszelkie stawki, w taksie niniejszej wymienione, obliczone są od 100 kg. Opłatę za mniejszą ilość towaru oblicza się w odpowiednim stosunku, z zaokrągleniem wagi do pełnych 10 kg. Opłata od jednej przesyłki nie może wynosić mniej niż 50 gr. Za przesyłkę celną należy uważać całkowitą ilość towaru, objętą jedną deklaracją celną.
- 2) Jeżeli do zawartości jednej sztuki danej przesyłki będą zastosowane różne pozycje taryfy celnej, to do obliczenia należności winna służyć najdroższa stawka.
- 3) Należności za robociznę, przypadające agencji, powinny być uiszczane gotówką; należności te nie mogą być przekazywane w liście przewozowym, z wyjątkiem przesyłek, przy których formalności celne załatwia agencja celna.
- 4) Należności za robociznę od przesyłek nieodebranych i zakwalifikowanych wskutek tego na licytację powinny być włączone do sumy, od której rozpoczyna się licytacja.
- 5) Roboty przy towarach podlegających zniszczeniu powinny być wykonywane bezpłatnie.
- 6) Za roboty taksą niniejszą nieprzewidzianą opłatę pobiera się według umowy.
- 7) Wszelkie roboty zarządzone przez władzę celne, celem sprawdzenia dokonanych już czynności celnych, wykonywane są bezpłatnie”.

§ 2. Taksa opłat, pobieranych za roboty fizyczne przez agencje celne kolei państwowych, zawarta w dziale d) rozporządzenia w sprawie przepisów kolejowych agencji celnych (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 12, poz. 67), otrzymuje brzmienie następujące: